

селението се разбѣгало и селото запустѣло. Нѣкои отъ Бинбеловци се заселили въ с. Дюлгерлий, а родителитѣ на Ст. Караджа избѣгали въ Добруджа.

Останалъ да пази българщината Индже войвода,¹⁾ който билъ върлъ гонителъ на неправдитѣ, причинявани отъ турцитѣ.

Националното съзнание на войнаганитѣ Бинбеловци и Згуревци е било голѣмо. Знае се, че въ Странджа планина избухва едно българско възстание, твърде любопитно, както поради организацията си и дрѣзкостта си, и поради факта, че то става предъ вратитѣ на Цариградъ и подъ стенитѣ на Одринъ. Водителитѣ на това възстание сж били прадѣдитѣ по майка и по баща на Караджата, прочутитѣ Бинбеловци, потомцитѣ на нѣкои отъ които и до днесъ живѣятъ въ Факийско, а други се знаятъ, че сж избѣгали къмъ Стара-планина, нѣ-

¹⁾ За него К. Поповъ, разказва следния интересенъ разказъ: Еднажъ Инджето отишелъ съ четата си и обградилъ стадото на единъ овчаръ, отъ когото взелъ три овни и овена-водачъ на стадото. На овчаря дожалѣло за овена-водачъ и се просълзилъ. Индже войвода забелязалъ това и му подхвърлилъ — толкова ли сж му домилѣли овнитѣ, които му взема, та плаче. Овчарѣтъ обяснилъ, че не му сж мили овнитѣ, но му е свиденъ овена-водачъ, който билъ войвода на стадото му, както Инджето на четата си. Като чулъ това, войводата заповѣдалъ да пустнатъ овена-водачъ на овчаря.

За Кара Феиза-Кара Иванъ отъ Ербосъ, който билъ българинъ отъ това историческо време, вж.